

ялъ се. Той го разпиталъ, какъ си изцѣрилъ окото и какъ спечелилъ толкова богатство.

Малкиятъ братъ разказалъ всичко, както било. Най-после добавилъ:

— Та така, братко, кривдата е дяволска работа. Съ правда всичко се добива.

По-стариятъ братъ много завидѣлъ на брата си, та рекълъ:

— И азъ ще ида на дървото да подслушамъ дяволитѣ. Ако видя, че нищо нѣма да спочеля отъ разговора имъ, ще имъ кажа, че ти си ги подслушвалъ. Тогавъ тѣ пакъ ще ти извадятъ окото и ще ти взематъ всичкото богатство.

— Не ходи, братко, — рекълъ по-малкиятъ братъ. — Лошо ще си изпатишъ. Азъ безъ да ща слушахъ дяволитѣ какво си приказватъ, а ти тръгвашъ съ кривда въ душата си. Ако искашъ богатство, ето вземи половината отъ моето.

Ала кой ти слуша? По-стариятъ братъ отишелъ въ гората и се качилъ на дървото. Презъ нощта надошли дяво-

литѣ. Заобиколили главатаря и почнали да разказватъ, кой какво е вършилъ презъ деня. Тримата дяволи, дето се хвалили вечерята, почнали да се оплакватъ на главатаря си:

Единиятъ казалъ:

— Има нѣкой по-силенъ отъ насъ, който разваля каквото направимъ. Оня човѣкъ, дето го ослѣпихъ вчера, днесъ прогледалъ.

Вториятъ рекълъ:

— И воденицата, дето бѣхъ я развалилъ, тръгнала.

Третиятъ добавилъ:

— И царската дъщеря оздравѣла.

— Ще разберемъ тая работа, — рекълъ главатарятъ. — Ами ти, дѣдко, какво зло направи днесъ?

— Цѣлъ день съмъ тичалъ, додето доведа е — оня човѣкъ, дето ни подслушва на дървото.

Скочили дяволитѣ, смъкнали човѣка отъ дървото, повлѣкли го изъ гората.

И никой не го чулъ, нито го видѣлъ вече.

Народна приказка